

Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící!

Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebud' nevěřící, ale věřící!

2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ CYKLU B

Evangelium (Jan 20,19-31)

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebech a neuložím svůj prst na místo hřebů a neuložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Prvního dne v týdnu, tj. v den Kristova vzkříšení, v den Páně, jsou učedníci shromážděni na jednom místě (podobně jako před letnicemi). Dveře jsou zavřeny ze strachu před židy: to je ten strach, který svazoval ty, kdo neměli odvahu přiznat se ke Kristu (Jan 7,13; 9,22; 12,42). A najednou nenadálá událost: Ježíš přichází (přes zavřené dveře) a postaví se (sloveso „stát“ je typické pro vítězný postoj Vzkříšeného).

Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Slova „pokoj vám“ označují skutečný dar pokoje, ne pouhé přání. Pak Ježíš ukazuje ruce a proboděný bok, z kterého vytryskly krev a voda symbolizující nový život: vzkříšený je ten, který byl ukřižovaný! Učedníci prožívají radost ze setkání s Pánem, podobně jako při jiných příležitostech (Lk 24,41).

„Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: **„Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“** Ježíš pak znovu obnovuje dar pokoje, který má být dále zprostředkován skrze svěřenou službu smíření: odpustit – zadržet znamená plnost odpouštějící moci předané

učedníkům. Setkání se Vzkříšeným tedy není jen „kvůli osobnímu prospěchu“ apoštolů, ale také kvůli službě. Slovo „jako“ (spíš "protože", příslušné řecké slovo totiž udává důvod poslání apoštolů neboli základ tohoto poslání) označuje kontinuitu mezi posláním Syna a jeho učedníků: Syn předává své poslání přijaté od Otce, které pokračuje v učednících. A toto poslání se nezakládá pouze na Kristových slovech, ale také na daru Ducha, který umožňuje účinnou službu. Kristus vdechne Ducha: i při stvoření prvního člověka, Adama, byl vdechnut duch života. Tímto novým vdechnutím tak vzniká nové stvoření (a to je v linii předchozí scény, kdy Kristus ukázal probodený bok, z kterého vyprýštil nový život symbolizovaný vodou a krví).

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Tomáš nevěří svědectví apoštolů: nevěří tak společenství první církve. Tomášův postoj je v kontrastu k meditativnímu postoji milovaného učedníka, jenž uvěřil díky prázdnému hrobu. Hlavním záměrem textu není ani tolik potvrdit, že Kristus žije, ale odhalit, kým Kristus je pro mě.

Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Ježíš zná myšlenky i srdce člověka (Jan 1,48) a vychází mu vstříc právě tam, kde se nachází, proto poskytuje Tomášovi znamení.

Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Tomáš se Krista nedotkl (o tom text nic neříká, navíc Kristus prohlásí: protože jsi mě uviděl, ne „dotkl“). Tomášovi tak stačilo vidět „znamení“. Vidět u Jana není v protikladu k víře, ale vede k ní (Jan 14,19-20). Toto znamení přivede Tomáše k vyznání víry a ke klanění. Jeho slova nejsou jen uznáním Ježíšova božství, ale uzavřením smlouvy: Tomáš přijímá Ježíše jako svého Boha a Pána.

Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili. Další generace věřících nejsou o nic ukráceny ve srovnání s ním, protože i ony jsou blahoslaveny (tímto obratem se tedy prohlašuje, že tito věřící se nachází v novém stavu, požehnaném).

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu. Tento první závěr (druhý je Jan 21,24-25), vyjadřuje cíl Janova evangelia: uvěřit v Krista a mít v něm život (on totiž přišel, abychom měli život, a to v hojnosti, viz Jan 10,10). Označení Syn zdůrazňuje, že Kristus je shůry: přišel od Otce, v něm se ukazuje Otec. Titul Mesiáš spíš podtrhuje, že Kristus je očekávaný Spasitel. V tomto závěru stojí oba tituly vedle sebe, a tím se ukazuje kontinuita Božího plánu, spjatost starozákonního očekávání s novostí evangelia.

SHRNUTÍ

Evangelní perikopa obsahuje dvě zjevení Vzkříšeného: „prvního dne v týdnu“ jedenácti učedníkům bez Tomáše a týden nato Tomášovi spolu s ostatními učedníky. Na Tomášovi je nápadné, že nepřijímá zvěst ostatních apoštolů a klade si podmínky pro „uvěření“. Ježíš však zná myšlenky i srdce člověka a vychází mu vstříc právě tam, kde se nachází.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Tehdy se děly opravdu podivné věci, kterým učedníci nerozuměli! Ale věci, kterým třeba celý život neporozumíme, se dějí i nám v této době. Víš třeba, jak funguje elektrina? Nevíš, a přesto věříš, že když do zásuvky zapneš konvici, můžeš si uvařit vodu. Když nerozumíme tomu, co pro nás Bůh připravil, je nejdůležitější věřit, že dělá všechno pro naše dobro. Nemusím všemu rozumět, stačí mít velkou důvěru v Boha, který nás má velmi rád!

Starší:

Jednou z důležitých věcí tvého života je zázrak – něco, co koná Bůh. Zázrak nemůžeme úplně pochopit, ale můžeme uvěřit tomu, kdo ho vykonal, že „na to má“ a že je dobrý. Bůh koná úžasné věci a zázraky i v našem životě, a my je nemusíme chápat. Důležité je se ve svobodě ponořit do tajemství jeho lásky a uvěřit, že to všechno se děje k našemu dobru!

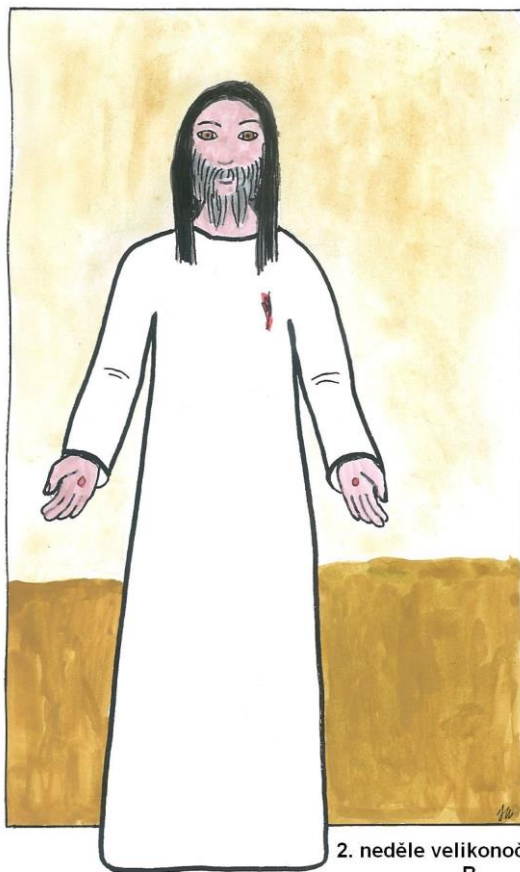
Zkusme si

Mladší / Starší

Apoštol Tomáš se chtěl přesvědčit o Ježíšově zmrtvýchvstání tím, že vloží prst do jeho ran (i když nevíme, jestli to opravdu udělal). Dokážete poznat skutečnost jen po hmatu? Zahrajte si ve skupině nebo doma upravenou tzv. „Kimovu hru“. Vedoucí hry do sáčku nebo obalu na malý polštář schová několik předmětů (mezi třemi a deseti) a hráči zkusí po hmatu poznat a zapamatovat si, na co v sáčku sáhl. Uvidíte, kdo má lepší hmat a paměť!

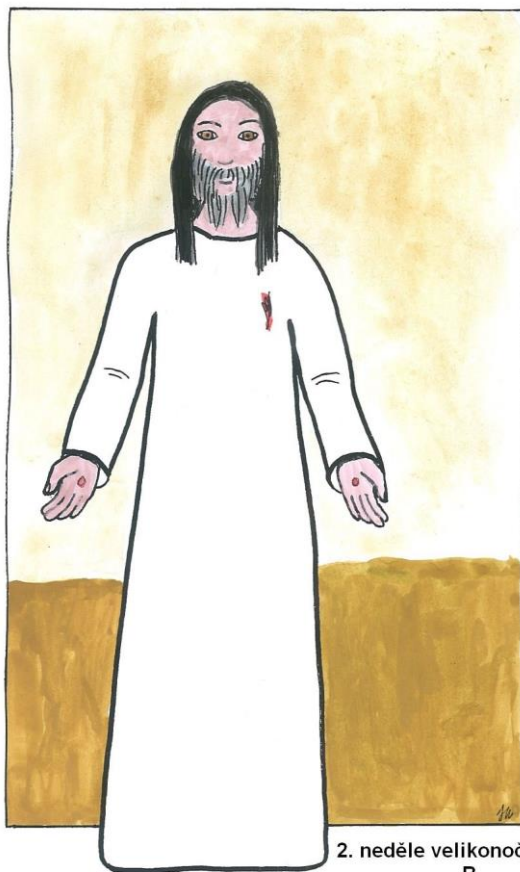
2. neděle velikonoční cyklu
B
Jan 20,19-31

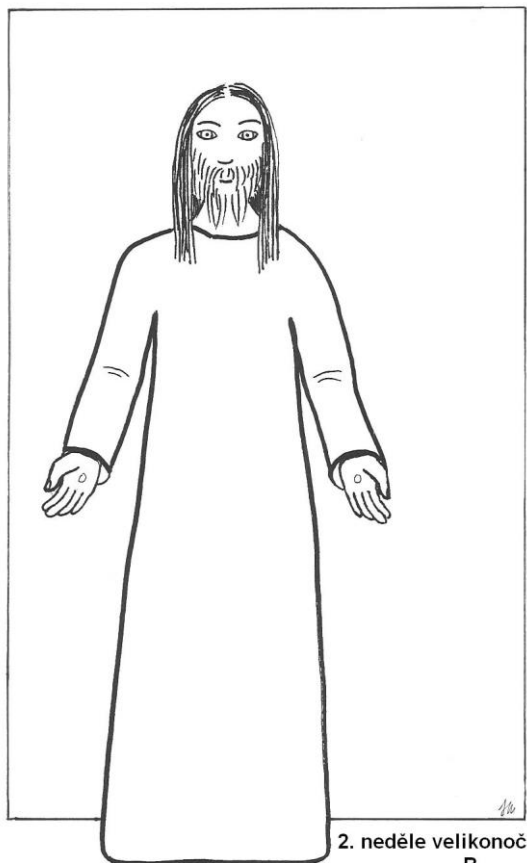
2. neděle velikonoční cyklu
B
Jan 20,19-31

2. neděle velikonoční cyklu
B
Jan 20,19-31

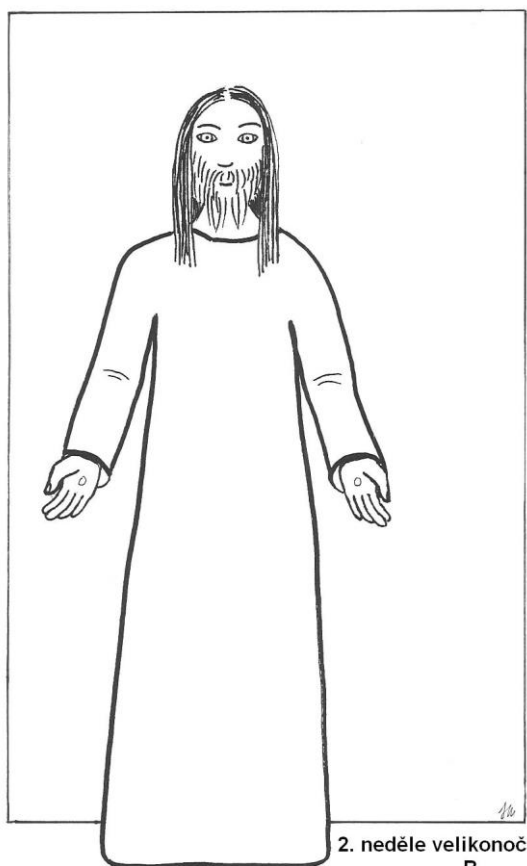
2. neděle velikonoční cyklu
B
Jan 20,19-31

2. neděle velikonoční cyklu
B
Jan 20,19-31

2. neděle velikonoční cyklu
B
Jan 20,19-31

2. neděle velikonoční cyklu
B
Jan 20,19-31

2. neděle velikonoční cyklu
B
Jan 20,19-31